

Arrest

nr. 267 430 van 27 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Eugène Plaskysquare 92/6
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2022 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 13 januari 2022 werd de verzoekende partij onderworpen aan een controle door de politie en de sociale inspectie. Er werd er een administratief verslag opgesteld wegens zwartwerk en illegaal verblijf.

Op 14 januari 2022 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van de verzoekende partij.

Deze beslissing werd vervangen door een beslissing d.d. 19 januari 2022 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de thans bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 14 januari 2022 maakte de verzoekende partij tevens het voorwerp uit van een inreisverbod voor een duur van 2 jaar.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij van haar vrijheid werd beroofd met het oog op een teruggedrijving. Omwille van de vasthouding en de overbrenging naar een centrum met het oog op haar teruggedrijving, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 19 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet d.d. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens voert de verzoekende partij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat zij over een geldig paspoort met visum beschikt voor Spanje en samenleeft met haar echtgenoot, de heer K.E.K. in Spanje. Het paspoort zou zijn verleend door de Spaanse autoriteiten en geldig zijn van 16.11.2021 tot 13.01.2023. Zij houdt voort dat zij geen zwartwerk verrichte, maar een kennis hielp in een café.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit

impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

De Raad wijst er op dat het afdoende karakter van de motivering impliceert dat de motieven pertinent moeten zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moeten hebben, en dat ze draagkrachtig moeten zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 7, alinea 1, 8° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;(...)”

Aan de verzoekende partij wordt een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing motiveert dat de verzoekende partij geen arbeidskaart of single permit bezit en verwijst naar een PV opgesteld door de sociale inspectie.

Daarnaast verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat *“betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet”*.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 januari 2022 aan een controle werd onderworpen, in een etablissement in Molenbeek, door de politie en de sociale inspectie. Toen de inspectie en de politie het etablissement binnenkwamen was de verzoekende partij een klant aan het bedienen. Toen zij hen zag binnenkomen is zij onmiddellijk gaan zitten en deed zij of zij een klant was. Haar handtas en paspoort bevonden zich echter achter de toonbank. Er werd een verslag opgesteld wegens illegaal verblijf en zwartwerk. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij in het bezit was van een arbeidskaart of single permit. De verklaring van de verzoekende partij dat zij niet aan het werk was en dat zij enkel met vrienden aanwezig was, kan niet overtuigen en strookt niet met het verslag dat zich in het administratief dossier bevindt. Op het ogenblik

van de controle heeft de verzoekende partij geenszins verklaard dat zij er met vrienden aanwezig was. Deze verklaring duikt voor het eerst op in het verzoekschrift. Op dit punt lijkt de bestreden beslissing afdoende gemotiveerd te zijn.

Daarnaast werd aan de verzoekende partij gevraagd of zij elementen kon aanreiken betreffende een legaal verblijf of een gezins- of familieleven in België. De verzoekende partij verklaarde geen elementen te kunnen aanreiken. Ook werd haar gevraagd of zij gezondheidsproblemen had. Ook daar antwoordde ze negatief. Er werd ook gevraagd of er elementen waren die een onmiddellijke terugkeer zouden kunnen verhinderen; of zij een aanvraag om internationale bescherming had ingediend en of haar vingerafdrukken werden genomen in een ander Europees land. Op al deze vragen antwoordde de verzoekende partij ontkennend.

Zodoende lijkt de bestreden beslissing eveneens afdoende gemotiveerd te zijn voor wat betreft de verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst er op dat zij wel in het bezit is van een geldig reisdocument, zijnde haar paspoort. Deze kritiek heeft geen betrekking op een motief van de bestreden beslissing, nu de bestreden beslissing niet steunt op artikel 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet, met name dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De verzoekende partij verwijst naar de motivering dat *“zij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorzien termijn”*. Hiermee bekritiseert ze de beslissing waarbij voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt er vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestaat. Er wordt gemotiveerd dat zij beweert sedert drie weken in België te verblijven, doch dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke manier heeft trachten te regulariseren. Daarnaast wordt ook verwezen naar artikel 74/14, § 3, 3° voor wat betreft het risico op onderduiken, dat stelt betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Zo wordt verduidelijkt dat zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat zij geen bewijs levert dat zij op hotel logeert.

Artikel 74/14, § 3 bepaalt:

*“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat,(...)”*

Wat het risico op onderduiken betreft bepaalt artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“1° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.”

§2 van voormeld artikel luidt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

(...)

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

(...)”

De verzoekende partij dient zich als derdelander die in het bezit is van een verblijfstitel geldig voor Spanje, aan te melden bij de gemeente binnen de 3 werkdagen, tenzij zij het bewijs levert dat zij op hotel logeert, hetgeen zij heeft nagelaten. De verzoekende partij betwist niet dat zij zich diende aan te melden bij de gemeente en betoogt ook niet dat ze van deze verplichting dient vrijgesteld te worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad niet dat de verzoekende partij een “*verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming*” ingediend heeft. Uit de stukken van het administratief dossier zoals het thans voorligt blijkt enkel dat er een paspoort van de verzoekende partij in haar tas zat. Op het moment van de controle heeft de verzoekende partij op geen enkel moment verklaard in Spanje te verblijven. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet argument bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het, in het licht van haar specifieke omstandigheden, niet zou volstaan om te motiveren waarom er een risico op onderduiken bestaat. Aldus lijkt de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen voldoende geschraagd. De kritiek van de verzoekende partij doet hier prima facie geen afbreuk aan.

De verzoekende partij werd aangetroffen tijdens een illegale tewerkstelling terwijl geen enkel bewijs voorligt van de duur van haar verblijf in België. Zij beweert zelf 3 weken in het Rijk te verblijven, maar legt hiervan geen enkel bewijs voor.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat verzoekende partij prima facie niet aantoont dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.

2.3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij is van oordeel dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Zij stelt gehuwd te zijn en in Spanje te verblijven. Door haar te verwijderen naar Marokko zal zij haar gezinsleven niet verder kunnen zetten.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat geen rekening werd gehouden met haar relatie met een Spaanse echtgenoot die in Spanje verblijft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij dit huwelijk niet heeft gemeld aan de verwerende partij, ook niet toen deze hier uitdrukkelijk naar vroeg. De verzoekende partij brengt dit element voor het eerst aan in haar verzoekschrift en beperkt zich aldus tot een post factum verklaring, waarvan het bestuur geen kennis had.

Los van deze vaststelling, kan hoe dan ook prima facie niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij over een gezinsleven in België beschikt. De verzoekende partij verbleef in België zonder echtgenoot. Als er al sprake zou zijn van een gezinsleven, dan betreft dit enkel een gezinsleven in Spanje.

In zoverre zij stelt dat zij naar Marokko zal worden verwijderd waardoor zij haar gezinsleven in Spanje niet zal kunnen verderzetten, dient opgemerkt te worden dat indien zij kan aantonen dat zij over een geldige verblijfstitel voor Spanje beschikt, zij kan verzoeken om naar Spanje teruggeleid te worden. Hoe dan ook zelfs al zou zij naar Marokko worden teruggeleid, betekent zulks nog niet dat zij niet terug naar Spanje zou kunnen reizen om haar gezinsleven verder te zetten, voor zover zij over de nodige binnenkomstdocumenten beschikt.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

J. CAMU